



כ"ד בטבת תשפ"ה, 24.1.25

שואליץ אסור



מבצע דוגו. על הפלאפל: שחר ברלב ובנו אמיר סבא יואב בית אריה עם נכדתו, אליה.



תמונות ממחזור מס. 1 של טיולי החורף

שבת פרשת וארא, שבת מברכין
הדלקת נרות - 16:48, יציאת השבת - 17:47

גיליון 1646

זמני תפילות השבת

מנחה וקבלת שבת - רבע שעה אחרי הדלקת נרות

שבת:

06:30 - מניין מקדימים בבית הכנסת

08:00 - בין המניינים - משנה תורה לרמב"ם

שיעור מפי הרב אילעאי

08:30 - מניין מרכזי - בבית הכנסת

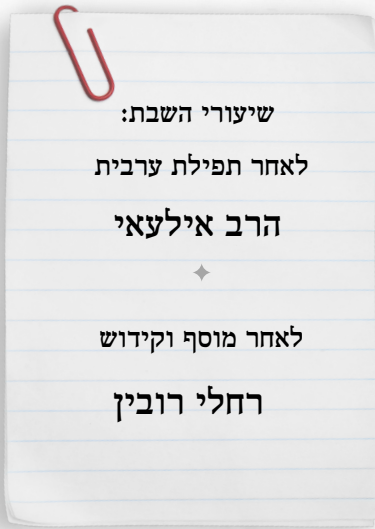
קידוש לכבוד בת המצווה של הילי ברלב



13:30 - מנחה גדולה

שעת "מנחה קטנה" כשעת הדלקת הנרות.

מנחה בימות החול בבית הכנסת - בשעה 17:05



מזל טוב!
♡♡♡

אמן ויכול להולדת הבן,
אסבתא סאדור וסבא איתי,
אסבתא רבתא איה וסבא רבא יהודה
אמן חמולת נחליאן - אפרת!

אהילי בראב בת המצווה,
אהוריק אירב וסי
אסבתא וסבא איה וסבתא
אמן אספת בראב אספת

אפקד וסבא אהוריקסטר אהולדת הבן
אסבתא וסבא אספת אספת
אסבתא רבתא ציה,
אמן אספת

צאתכם אפוס ובואכם אפוס !

- ברכות לאורי סולטניק עם סיום ההשלמה החילית של קורס קצינים.
בהצלחה בתפקידך החדש כקצינת מבצעים בצפון.
- ברכת הצלחה רבה לליהיא ברטוב עם גיוסך השבוע לצה"ל, לתפקיד פקידת מבצעים בחיל האוויר.
- ברכות לדורון אלטמן עם שחרורך מצה"ל, והצלחה רבה בשנת בית.

אהבים, גאים ואוהבים

ועדת צעירים

בין אשמה לבין קבלת אחריות

פרשת וארא

בדרך לכפרה, שכן היא מסייעת לאדם לבצע את הצעד הראשון בחזרה בתשובה - לקחת אחריות. אחי יוסף, כדוגמא, לא החלו לכפר על מכירתו עד שלא הודו בפה מלא "אבל אשמים אנחנו". רגשות האשם יכולים להיות חיוביים, כשהם מובילים את האדם ללקיחת אחריות על מעשיו בדרך לשיפור ולתיקון.

על כן, אין זה פלא שאנשים בעלי תודעת אחריות גבוהה יותר, נוטים פעמים רבות לקחת על עצמם את האשמה. בפרשתנו, משה הוא זה שלוקח על עצמו את האשמה על כך שעם ישראל לא מקשיב לו -

משה הוא זה שלוקח על עצמו
את האשמה על כך
שעם ישראל לא מקשיב לו

"הן בני ישראל לא שמעו אלי ואיך ישמעני פרעה ואני ערל שפתים". משה תולה את חוסר ההקשבה של בני ישראל בפגמים שלו, בכך שהוא ערל שפתיים. זאת, למרות שכמה פסוקים לפני כן אנו מתוודעים לסיבה האמיתית שעם ישראל לא מקשיב - "ולא שמעו אל משה מקצר רוח ומעבודה קשה".

אם כן, משה לוקח את האשמה ומטיל על עצמו את האחריות לבעיות הקשב של עם ישראל, על אף שחוסר הפניות שלהם נובע בכלל מנסיבות חיצוניות שאינן קשורות אליו. זו דוגמא לרגשות אשמה שליליים, שאינם מובילים לתיקון, שכן גם אם משה יעבוד על הדיקציה וילך למפגשים אצל קלינאית תקשורת - הבעיה לא תיפתר, שכן היא כלל אינה תלויה בו.

כשאנחנו ממהרים לקחת אחריות על דברים שאינם באחריותנו, או לשאת באשמה על אירועים שאינם בשליטתנו - אנו פוגעים ביכולת שלנו לשפר את המצב, שכן אנו נמנעים מלטפל בשורש האמיתי של הבעיה. כדאי לזכור שלקיחת אחריות היא דבר חיובי, אבל דווקא כשהיא מפנה את האצבע לכיוון ההתקדמות הנכון.

ב"המשפט", ספרו הידוע של קפקא, מואשם גיבור הספר, יוסף ק', בעבירה שאיש אינו יודע מה טיבה. הוא מואשם על ידי מערכת משפטית פיקטיבית וסבוכה, בה לאדם יש חזקת אשמה במקום חזקת חפות. במהלך הספר פוגש ק' בכומר שמציע לו לקבל את גורלו ולהודות באשמתו. ק' מסרב - "אבל אני חף מפשע" הוא אומר, "ובכלל, איך יכול בן אנוש להיות אשם? הרי כולנו כאן בני אנוש"

הכומר עונה - "נכון הדבר, אבל כך נוהגים לדבר האשמים".

את הדיאלוג הזה הביא מרטין בובר בהרצאה שנשא בשנת 1957 בפני בית ספר לפסיכיאטריה

בוושינגטון, כדוגמא לניסיון של הפסיכולוגיה להכחיש ולמזער את רגש האשמה. הוא סיפר על אישה בשם מלאניה שעשתה עוול לחברתה. במפגשים עם הפסיכולוג, הלה טיפל בפציינטית כדי לשחרר אותה מרגשות האשמה, כך שלא תחוש צער על מעשיה. לאחר כמה מפגשים הטיפול הצליח, ומלאניה כבר לא חשה את אותם הרגשות שהפריעו לה. אך בובר ציין שאמנם הטיפול הצליח - אבל החולה מתה. שכן יחד עם אותם רגשות אשמה נעלמו גם דברים נוספים, חיוביים יותר, דוגמת רצון לשיפור והזדמנות לכפרה.

הרצאתו של בובר נקראת "אשמה ורגשות אשמה" והיא מופיעה בספרו "פני אדם". בובר משתמש בסיפורה של מלאניה כדוגמה המעידה כיצד העלמת רגשות האשם אינה פותרת מן השורש את הבעיות של המטופל. הוא מבחין בין רגשות אשם הרסניים, המאמללים את האדם על עבר שהוא אינו יכול לשנות, לבין אשם אותנטי, הנובע מתוך חריגה מוסרית שיש לפעול לתיקונה.

ואכן, תחושת האשמה יכולה להיות מנוע חיובי



מכירת נעליים

"נעלי גזית" מגיעים לקבוצת יבנה
ביום ראשון כ"ו בטבת, 26.1.25
בין השעות 16:00-20:00
המכירה תתקיים במשטח חדר האוכל
לפרטים והזמנות
0529593485
ורד גרוס ועפרה גולטיה

שיעור גמרא חוזר!!!!

בעז"ה, ביום ראשון הקרוב,
בשעה 20:15, יתחדש בבית
המדרש שיעור הגמרא של
הרב אילעאי.
הציבור מוזמן

להתראות בעצמנו

- מסיבת בת המצווה של יערה לב, תתקיים ביום שני, י"ב בשבט (10.2).
- מסיבת בת המצווה של אביטל ברטוב תתקיים ביום שני, י"ט בשבט, (17/2).

אספת החברים

סדר היום לאספת החברים (ב-21:00)

1. שאילתות ותשובות לשאילתות.
2. הצעת החלטה לקראת מועצת הקבה"ד שתתקיים ביום רביעי כ"ט בטבת התשפ"ה, 29.1.25

"אספת החברים מסמיכה את הצירים למועצת הקבה"ד לתמוך ברוח הדברים שמובאים בנוסח המוצע לדיון. זאת תוך שימת דגש על שמירת הזהות והקול הייחודיים של תנועת הקיבוץ הדתי."

3. אישור רשימת הצירים למועצת הקבה"ד:

- משה ליבר
- חמוטל דברת-איתן
- קובי שטיין
- שלמה נחליאל
- אסף בית אריה
- נעמה סולטניק
- איתי בית אריה

4. נושאים משקיים -

תקציב ענף הגד"ש 2025 - השלמת דיווח דו"ח תקופתי צפ"ה - צוות פיתוח השקעות

רק סעיף 1-3 ישודרו בזום.

“שאין לך אדם שאין לו שעה, ואין לך דבר שאין לו מקום” (אבות ד', ג').

בשבוע שעבר, בעשרה בטבת, עמדנו מול האגדרטה ובשבוע הבא יחול יום השואה הבינלאומי. ובין שתי נקודות הזמן האלה, חווינו בעוצמה רבה את שחרור החטופות הראשונות. במקומות שונים החיבור הזה זימן חוויה מיוחדת: בדבר היום בעשרה בטבת מול האגדרטה, עוד בטרם נחתם ההסכם על שחרור החטופים, נגע נחמיה בנקודות החיבור והשוני שבין זיכרון השואה לתחושות המלוות אותנו במלחמה הזאת. אפרת עפרוני הזדמנה לקונצרט מיוחד במינו, שחיבר בין הנקודות, וערן שטיינר - “תפס את הרגע”, בשעה שהציבור התכנס בחדר האוכל לקיים את מנהג “הפלאפל של דוגו”, ולהצהיר: “עם ישראל חי ומבסוט ואוכל פלאפל”, קם ערן, עצר את ההמולה, ובירך, בשם ובמלכות, ברכת “מתיר אסורים”, וברכת “שהחיינו” על שחרור שלושת החטופות הראשונות.

תרועה של תקווה / אפרת עפרוני

שנה, הוא אף שכנע את המנצח הנודע ארטורו טוסקניני, לנצח בהתנדבות על קונצרט הפתיחה החגיגי.

אחרי הסרט המרגש, הוענק “אות המציל היהודי” לזכרו של הוברמן.

היצירה הראשונה בקונצרט הייתה בכורה של “תרועה של תקווה” מאת ברכה בדיל, שנכתבה השנה ומשלבת שירי תקווה וחזון של הקמת מולדת ממיטב הזמר העברי, כמו “האמיני יום יבוא” ו”אין לי ארץ אחרת”. בסוף יצירה זו ניתן היה לזהות את “שיר השנה” - “הביתה... הביתה”. היה מפעים ומרגש בעיקר בגלל העיתוי המדויק, ממש בזמן שחרור החטופות הראשונות.

הרגע המרגש ביותר היה כשהמנצח, להב שני, עצר את מחיאות הכפיים בסיום, בירך את שובן של החטופות והוביל את התזמורת והקהל בשירת “התקווה”. כולנו עמדנו על רגלינו, ושירה עזה פרצה מהפיות והלבבות. אכן, היתה זו חוויה בל תישכח.

זכיתי השבוע לחוויה יוצאת דופן בהיכל התרבות בתל אביב, באירוע שהתקיים ממש באותו זמן שבו חזרו שלוש מהחטופות הביתה.

הערב נפתח בסרט דוקומנטרי על ברוניסלב הוברמן, מייסד התזמורת הפילהרמונית ומי שהציל מאות מוזיקאים יהודים מאירופה בשנות השלושים. הוברמן נחשב לילד פלא, ובבגרותו התפרסם ככנר מחונן ברחבי אירופה. עם עליית הנאצים הוא הבין את הסכנה המתקרבת, ובמקום להגר לארצות הברית ולחיות חיי תהילה, הוא בחר במשימה אחרת - הקמת תזמורת בארץ ישראל שתורכב ממוזיקאים יהודים מצטיינים שגורשו מתזמורות באירופה. הוא בחן אותם אחד אחד, ובעזרת חיים ויצמן, השיג להם אשרות כניסה. בדרך זו הציל למעלה מאלף איש.

בעזרת המוזיקאים שהציל, הוא הקים ב-1936 את התזמורת הסימפונית הארץ-ישראלית (כיום הפילהרמונית הישראלית) עם כ-70 נגנים. באותה



רחוב הוברמן פינת טוסקניני בתל אביב

לנוכח האנדרטה לנרצחי השואה

דבר היום בטקס יום הקדיש הכללי / נחמיה רפל

אנחנו לא בשואה, אבל הרבנית כרמית פיינטוך, האחיינית של חברינו שמעון, יהודה וצבי אפרתי, סיפרה על דברים שהבינה בעת שניהלה בכפר עציון רב-שיח עם אנשי העוטף, וזו לשונה: "התחלתי להבין באותו הערב שיש פה חוויות שונות מאד. לאנשי העוטף הייתה חוויה שואתית. אנחנו, בגוש עציון, חוונו את 7 באוקטובר כיום קשה מאד – אמרה הרבנית כרמית – אבל מבחינתנו הממלכה התעשתה ויש איזו תשובה ליום ההוא, גם לחטופים. אבל הם, אנשי העוטף, הם חזרו ביום אחד לגלות, לחוויה של שואה".

אני עומד לפני ארון הספרים, מדפדף בין מכתביהם הראשונים של ניצולי השואה, ודומה עליי שאני קורא בספרים את אותם המשפטים שאני שומע כיום מחברי כפר עזה ותושבי אופקים, מלוחמי נחל עוז וחיילות אוגדת עזה. משפטים כגון: "רגע לחכות, הנה באים, הנה יורים. להיות כלוא בתוך חדר קטן, לא לראות שום דבר, לא לשאוף אוויר". ועוד: "דמעות עיניי כבר יבשו מבכי. אני רוצה לשכוח קצת, אך התמונות אינן נותנות לי מנוח, רודפות ומשיגות אותי בכל מחבואי". ועוד: "לב אנושי בשום אופן אינו יכול לעכל את זה". ועוד: "הערב מדליקים נר ראשון של חנוכה. נדמה לי שאנו חוגגים את החג הזה לא בגלל ניסי היוונים, אלא בגלל מעט שמן הזית שנשאר. זהו הנס. אנו היהודים, אין אנו חוגגים ניצחונות על שונאינו. ניצחוננו הוא אם לא נכבד נר התמיד". כל המשפטים האלה נאמרו אז, לפני 80 שנה, בשנות האימה של השואה האיומה; כל המשפטים האלה נאמרים שוב, כאן, השנה, בארץ האהובה שלנו. קשה להאמין.

לאורך השנים הגענו לכאן ב"יום הקדיש הכללי" מתוך תחושה שאנחנו בדרך הנכונה. שהעבר הנורא מאחורינו, ופנינו להגשמת התקווה הגדולה. שמענו את תלמידי התיכון שחזרו מהמסע לפולין והקשבנו לשירים ולזימרים. עמדנו לצידם של חברינו וחברותינו

בתוך זמן קצר מאד, בשלושה חודשים בקיץ 1942, כ-250,000 מיהודי גטו ורשא, גברים נשים וטף, נתפסו ברחובות העיר על ידי הנאצים יימח שמם, נחטפו מהבתים, הוכו, הובלו לאומשלגפלאץ, "כיכר השילוחים", וממנה הם נלקחו ברכבות, ישירות למחנה ההשמדה טרבלינקה. המבצע הזה של יחידות הס.ס. והמשטרה הנאצית מכונה "האקציה הגדולה". במשך שמונה שבועות נמשכו ללא הפסקה משלוחי היהודים ברכבות לטרבלינקה: 100 איש דחוסים בקרון מסע לבהמות, בין 5,000 ל-6,000 איש בכל יום ויום מגטו ורשא, ישירות למחנה ההשמדה. עם הגעתם לטרבלינקה, הוצעו הקורבנות העירומים אל עשרת תאי הגזים שעוצבו כמקלחות, בתוכם – בקבוצות של 200 איש – הם הומתו באמצעות גז רעיל. אחת מהחטופות היתה בתו של הרב קלונימוס קלמיש שפירא הי"ד, המוכר כאדמו"ר מפיאסצנה, שחיבר באותה תקופה נוראה תפילה למען החטופים והנעדרים, וכך פתח ואמר:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם! הֲאֵינָהּ לְקוֹל בְּכִינּוֹ וּלְאִנְקָת לִבּוֹ, רְאֵה אֶת צַעֲרֵנוּ וְעֲנֵנוּ, וְהוֹשִׁיעֵנוּ מִמְצִוְקָתָנוּ הַגְּדוֹלָה. קְרוֹבֵי נַפְשֵׁנוּ, נָשִׁים וַיָּלָדִים, אֲבוֹת וְאִמֹּהוֹת, אֲחִים וְאֶחָיוֹת, וְשְׂאֵר אֲחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, נַעֲקְרוּ מִתּוֹכֵנוּ. הֵם לָקְחוּ בְּשָׁכְרִי וְעִקְבוֹתֵיהֶם לֹא נִדְעוּ. הִיָּה נָא אִתָּה אֵל שְׂדֵי – מִגִּנָּם שֶׁל כָּל הַשְּׂכֻוִּיִּים [והחטופים], שְׁמֹר עֲלֵיהֶם מִכָּל צָרָה וְצוּקָה, תֵּן לָהֶם כֹּחַ לַעֲמֹד בְּעֲנֻיִים מִיָּדִי מִעֲנִיָּהֶם, מִחֲרָפֵיהֶם וּמִגְדָּפֵיהֶם. הִמָּצֵא לָהֶם חַיּוֹת, לְמַעַן יִזְכּוּ לָשׁוּב אֶל מִשְׁפַּחְתֵּיהֶם. וְהִילָדִים וְהַתִּינוּקוֹת הָרָפִים, אֵלֶּה שְׁנֵגְזְלוּ [ונחטפו] מִחֵיק אֲבִיהֶם וְאִמָּם, עֲשֵׂה נָא שִׁתְּגַלּוּ וְיִזְכּוּ לָשׁוּב אֶל אֲבוֹתֵיהֶם בְּיָמֵי צִאתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם.

ביום הקדיש הכללי חשוב להדגיש: היום אנחנו לא בשואה, אנחנו במדינת ישראל החזקה, הריבונית, אך לדאבון לבנו ולתדהמתנו תפילתו של האדמו"ר מפיאסצנה רלוונטית גם לימינו אנו. היא נשמעת כאילו נוסחה במהלך השנה החולפת.

שורדי השואה, חזקנו את בניהם ובנותיהם של אלה ששמותיהם חקוקים בֶּאֱבֹן מולנו, ואמרנו בקול גדול: "לעולם לא עוד!". השנה אנחנו עומדים כאן, לנוכח אנדרטת הזיכרון לקרובינו ובני משפחותינו שנרצחו בשואה, עומדים ושותקים מתוך כאב עצום ובושה גדולה. אמנם אנחנו לא בשואה, אך אנחנו רחוקים מאוד מעלה של זית. נגררנו למחלוקת קשה בתוך הבית, ואנחנו בעיצומה של מלחמה מדרום ומצפון, בחזית ובעורף, מלחמת 7 החזיתות, שאת סופה מי ישורנו.

אנחנו לא בשואה, אבל המעשים האכזריים שחשבנו שחלפו מן העולם – נמצאים בעולמנו, ובגדול. לפני 461 יום, אלפי אנשים מוזנים בשנאה תהומית חצו את הגבול, רצחו, שרפו, אנסו וחטפו. מאז, נחשול אדיר של אנטישמיות מציף את כל העולם, במגרשי הכדורגל ובאוניברסיטאות, בפרלמנטים ובתקשורת. שוב אנחנו לא רצויים. התברר לנו שהמנגנון הבינלאומי שהוקם כדי שלא תהיה עוד שואה, הוא בעצמו שותף פעיל בארגוני הרצח. אם לא היינו עדים לזוועות – לא היינו מאמינים.

אנחנו לא בשואה, אבל הקינות שנכתבו בוורשא לפני 80 שנה ע"י ביאלר וקצנלסון, קינות אותן אנחנו אומרים בתשעה באב לזכר נרצחי השואה, הקינות האלה מעלות תמונות וסיפורים שהתרחשו כאן ועכשיו, לא רחוק מקבוצת יבנה, לפני 461 ימים:

אֵלִי, אֵלִי נִפְשִׁי בְּכִי
וְיִצְחָקִי בַּת יִשְׂרָאֵל

עַל טֶבַח עַם אֲשֶׁר הוּכַן
זָקֵן גַּם טֶף לֹא רוּחָם

עַל עוֹלָלִים גְּמוּלִי חָלַב
הַמְרוּטָשִׁים לְפִי צוּרִים
וְעַל דָּמָם אֲשֶׁר זָב
בְּרֹאשׁ חוּצוֹת לְעֵין הוֹרִים

עֲלֵי נֶעֱר פִּרְחֵי הָעָם
חֲלוּצֵי קָרֵב, כְּפִירֵי מָרִי
בְּתַעֲצוּמוֹת מָסְרוּ נַפְשָׁם
לְחַמוּ נִפְלוּ הַגִּבּוֹרִים

עַל שֹׁכֵר עַם נִשְׂא קִינָה
כְּבוֹלֵי יָגוֹן עֲטוּיֵי שׂוֹאָה
הִלְנִצַּח תֵּאֲפִיל שְׂנָאָה
וְלֹא תִפְרֹשׁ הַנִּגְהָה ?

כך קונן ביאלר קצנלסון הוסיף:

שִׁפְהָ חֲמָתָהּ – עָרָה, עָרָה
חֲרוֹן-אֶפְהָ, כְּאֵשׁ בּוֹעֶרֶת, --
הוּי, קוּם, הַבִּיטָה נָא וּרְאֵה
אֶת אֲשֶׁר הָיִינוּ עָלֵי אֶרֶץ.

אֶת אֲשֶׁר בְּשִׂנְאָה בָּנוּ נַעֲשֶׂה,
בְּמִשְׁטָמָה שֶׁל חֵית-פָּרָא --
רְאֵה, מֵתִים הֶרְחוּב כִּסָּה,
חֲלָלִים בְּדֶרֶה.

אֲדוּמָה אֲדָמַת-בֶּאֱרִי,
אֲדוּמִים שְׂדוֹת נִיר עוֹז,
הוֹצִיאוּ מִמִּטָּה, מִכּוּר,
יְלָדִים מִעֶרֶשׁ יִנְתָּקוּ --

הֵה, שִׁפְהָ ... הַפֶּעַס אֵל תִּכְלָא,
אֵל-נָא תִחַשֵׁה, עָרָה הוֹעֵם.
תִּהְיָ עֲבָרְתָהּ כְּאֵשׁ-אוֹכְלָה,
יִרְעֵם חֲרוֹן אֶפְהָ פֶּרַעַם!

"הִלְנִצַּח תֵּאֲפִיל שְׂנָאָה, וְלֹא תִפְרֹשׁ הַנִּגְהָה?" שאל ביאלר, והיום, מי יכול לתת תשובה? עבורנו, ההתכנסות כאן הינה מעמד של מחויבות ולא רק של זיכרון. אנחנו יודעים: שמירה על 'נר תמיד' דולק – איננה משימה פשוטה, אבל פשוט שהיא מוטלת עלינו. בעזרת ה', חזק, חזק, ונתחזק!

מחזור ראשון של טיולי החורף שב, ועימו חוויותיו וחרוזיו.
ספג ועקב, הגה וכתב, ע"ע:

במייצד שלמה ממציא עיד קיסר
בשם דיוקליטנוס
שנשמע כמו מחלת מעים או זריקת טבנוס
ששון מצא פרסה של סוס
שאחיעד הניח לפני רגע ללוא הסוס.
מתחילה ירידה קשה, מונוטונית
הכל בגלל האימפריה הרומית
שלמה מציג שגבה המדרגות מתאים לגמל,
לנו - קשוח, קשה וחבל
בשלב הזה חלומי של כל איש
המפגש המרגש עם קאבנוס וגפילטע פיש
משחקים בערב אמת ושקר כמו פומבה וטימון
הכוכב כזכור הוא גדי סימון.
בערב לוקחים שניצל גדול ושמיני למכביר
בשליחן מגלים זה דג
שאותו לא נכיר
וקה חולפות הדקות, השעות, הימים
יש שילכו לצפות בכוכבים...
בסה"כ נתקבצה חבורה נחמדה שלא כרגיל
ושנמשיר לומר שלום על השביל...
ואם נלך ימין ואשמאילה
אין עליה שלמה בוסקילה

בחצי חשך וקצת קריר
יצאנו דני, ורד, אהד וניר
לבצ החשוב הראשון
לפגש רוגעלה בקרטון.
חיוכים אחרונים ופרדה
יוצאים אל הלא נודע.
06:45 יוצאים כה נאמר
אחור של 7 דק' נספר.
לאן את הבושה נוביל?
נשלים על כה בעוד שביל!
מתחיל נמנום. חצי חלום.
ואז קולו מתחיל להלם -
מסיט את הראש בדחיה
שלמה, אכן, קם לתחיה
והוא הארי מתגבר
שנה וחצי לא דבר,
ואנחנו קהל שבו, אסור
אין פתח, חלון, אורור
על משק ילדים מסביר
כל תמרור, עקול וקיר
קוא, אבו, פרח, דרדר
חמצי, עלש ועכבר
יום א' רק חל חל
עושים סלפי עם דרחול
שפני סלע נצפים מרחוק.
ואני בלבדי רק שישתק
הנור מדברי, חום, מאים
ונורא נורא משעמם
מחפשים תולעת או אוח
להסביר בכל הכוח
מרחוק עצ עדין עומד
כאלו נשפח בודד בודד



צוות טיולי חורף מכריז על
תחרות צילום!!

מזמנים לשלוח תמונות
מכל טיול.
בסיום מחזורי הטיול
תבחר התמונה היפה
ביותר!

הזוכה יוכל/תוכל לבחור
מבין הפינוקים
הקולינריים היבנאים
הבאים:

- קיגל של צביקי טסלר
- עוגת גבינה של אדריאן
אסולין
- מוס שוקולד של נחמה
יהושע
- חלה לשבת של שושנה
ויסמן





קצרים

ק' הילה



המנגינה מתחדשת

פחות, אבל כולנו מתקדמים יחד. ההרכב מתחיל בנגינה של יצירות פשוטות יחסית, במטרה ליצור צליל מדויק ומלוטש". הפרויקט נושא עמו חזון קהילתי - לשלב את ההרכב באירועים ומופעים בקיבוץ. "מדהים לראות איך כולם מגיעים בקביעות בימי חמישי בשמונה בערב, בלי לפספס", מסכמת עפרה. "למרות שזה מאתגר לפעמים, אנחנו פשוט נהנים".

חשוב לציין שנבנה במקביל גם הרכב לנוער שלנו, וכמובן, אם יש עוד נגנים, שחשקה נפשם במוזיקה, יש מקום לכולם, ומתאים לכל הרמות.

העיקר שתבואו ותיהנו ותתמידו!

את היוזמה, הובילה אושר כהן, רכזת המוזיקה של הקיבוץ, והיא זכתה לתמיכת הנהלת הקהילה ומתקיימת במסגרת בית הספר למוזיקה החדש של המועצה האזורית בנייהולו של אבי רודן. דניאל מופז הוא המנהל המוזיקלי של ההרכב וגישתו היא מקצועית וקפדנית. דניאל חילק את המשתתפים לשתי קבוצות לפי כלי הנגינה, מה שמוסיף לעניין וליצירה.

"להשתתף בהרכב כזה, זה בשבילנו כמו ללמוד שפה חדשה", מסבירה עפרה. "חלק מאיתנו לא ניגנו כבר שנים, ובטח שלא בהרכב. יש כאלה שקוראים תווים טוב יותר, ואחרים

כשהגיעה לעפרה גוטליב פנייה מטעם המועצה האזורית להשתתף בהרכב מוזיקלי של חברי הקיבוץ הבוגרים, היא נענתה בשמחה.

"המפגש הראשון היה מלא הפתעות", מספרת עפרה, "פתאום ראינו שמכל כיוון צץ עוד מנגן מהקיבוץ - ישראל זלקינד עם החצוצרה, צבי אפרתי ונעם פישביין עם הסקסופונים, שחר ברלב על השירה, חנוך פניני עם התופים, שמעון בזק וטובה פניני על הפסנתר, ריבקית שריד עם המנדולינה, ציפי חיות עם החליליות, ולונה גדסי עם הכינור. הגיעו גם אנשים שבכלל לא ידענו שהם מנגנים".

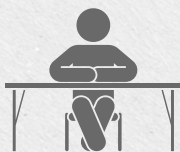


נר זיכרון חודש שבט

מיקום המצבה ומידע



עליזה זלקינד	א'	בשבט	תשס"ב	גלה ברטוב	י"ט	בשבט	תשנ"ו
שולמית עפרוני	א'	בשבט	תשנ"ג	יצחק אשר	י"ט	בשבט	תש"ס
אריה פילכנפלד	א'	בשבט	תרצ"ו	טובה אלטמן	כ'	בשבט	תש"ס
עדה דיטור	ב'	בשבט	תשע"ה	ברכה גרודז'נסקי	כ"א	בשבט	תשס"א
מנחם (ורנר) אלון	ד'	בשבט	תשס"ו	אברהם קריק	כ"א	בשבט	תש"ע
מרדכי חיות	ד'	בשבט	תשנ"ט	מרדכי לוי	כ"ב	בשבט	תשס"ט
יחיאל אליעזר גרוס	ה'	בשבט	תשנ"ב	חנה וולף	כ"ג	בשבט	תשע"ו
בנימין זאב בן יהודה	י"א	בשבט	תשמ"ד	אלקה אביטל	כ"ה	בשבט	תשע"ה
יוסף טפל	י"א	בשבט	תשע"ה	דב מוזס	כ"ו	בשבט	תשנ"ז
זלמן בן-טובים	י"ג	בשבט	תשע"ג	רחל נעמן	כ"ז	בשבט	תשל"ח
איל יקים גלס	י"ד	בשבט	תשכ"ב	הילדה אדמנית	כ"ח	בשבט	תשס"א
חנה יפרח	ט"ו	בשבט	תש"ס	שושנה מוזס	ל'	בשבט	תשנ"ט



משולחנו של מנהל חברה ופרט

קובי שטיין

מי שהנושא מביא דמעות לעיניהם מהדריסה ברגל גסה של המרחב הציבורי והפרטי שלנו (כן, הם גם מגיעים לבתי חברים), ויש מי שמכילים את התופעה כגזרת גורל. במהלך השבוע שחלף קיבלתי הרבה צילומים של המטרד, ותלונות מחברים. יש חברה שאמרה שצחקו עליה משום שלא סיפקה כוסות שתיה בחדר האוכל, וחברה שאחד האורחים הללו ניסה לקנות על חשבונה בכל-בו (תודה לצוות החנות העירני שמנע זאת). יש מי שתיעדו את הרכבים החונים על הדשאים במרכז הקיבוץ, ואת הקונפטי שעוד נשאר ליד החניון, ועוד ועוד צרות הנראות לעין וכאלו הנשמעות בקול עז באוזן. מצד שני, גם קיבלתי הפצרות שלא לעשות משהו שעלול לפגוע בשמנו הטוב, כאשר לנגד עיניהם של חברים ניצב הסיפור של חברי קיבוץ ניר דוד. הרצון לפעול על מנת להשיב את הסדר והשלווה אל מול החשש לעשות שגיאה שקשה יהיה לחזור ממנה, מובילים לחוסר קונצנזוס באשר לדרך הפעולה הרצויה והנכונה. אז הנושא עדיין עומד לפתחנו, ואני מקווה שהפעם הבאה שאדווח על הנעשה בתחום זה תהיה לאחר שהצלחנו לפעול בעניין באופן משביע רצון.

בלי יוצאים מהכלל

אני רוצה להתעכב על נושא אחד בתחום השמירה על הכללים, הנושק גם לבטיחות וגם להתחשבות בזולת, שכן טעויות במקומות אלו עשויות להיות בעלות השלכות קשות ביותר. נושא שעלה על שולחני במובן זה, הוא הנסיעה בכלי רכב ממונעים בשבילי הקיבוץ: אופניים וקורקינטים חשמליים, קלאב-קארים ומיילים בעיקר. לגבי כלל הכלים, אנא עשו מאמץ לנסוע לאט בשבילי הקיבוץ, ולהתחשב בהולכי הרגל. העובדה שהדרך משותפת לכלי רכב ממונעים ולהולכי רגל, מעמידה את אלו האחרונים בסכנה. כמו כן, אני פונה לרוכבי האופניים בשעות החשכה: השתדלו ללבוש מחזירי אור (הדבר נכון גם להולכי הרגל, או רצי הרגל, במקומות החשוכים מסביב לקיבוץ). אנו נבחן אפשרות להביא מחזירי אור לכל-בו על מנת להקל על כך.

בעניין המיילים והקלאב-קארים הנושא משמעותית

בכניסתי לתפקיד, בכל תפקיד שהוא, אני יודע שיש רק שתי התחייבויות שאני יכול למלא. ההתחייבות הראשונה היא להשתדל לעשות את הטוב ביותר שאני יודע ויכול. השנייה היא לעשות טעויות. את ההתחייבות הראשונה אני חש שאני חייב לבצע, ואילו את השנייה אני חש שאין לי מנוס מאשר לבצע. נראה שזה נכון לגבי כל בעל תפקיד. המזל הוא שאפשר ללמוד מטעויות, ואולי בדיוק מפני שבלתי נמנע שהן יקרו.

ביקורת בונה

השבוע ביקר בהנהלת קהילה זאב ספראי בכובעו כמרכז ועדת ביקורת. מטרת הביקור הייתה לדון בדו"ח הועדה על השלבים הראשונים של פרויקט הבנייה. הנהלת הקהילה וצוות הבנייה קיבלו את הדו"ח מבעוד מועד, ושמעו את מסקנות הוועדה. ניכרה העבודה הרבה שנעשתה על הדו"ח, הגם שהיו פה ושם השגות ונשמעה גם ביקורת על הביקורת. על העבודה היסודית והנכונות להשמיצה באופן בונה, תודה לוועדה, אשר מלאכתה לא פשוטה; שכן מי רוצה להיות זה שמעביר ביקורת? ניכר גם כי במהלך תהליך הבנייה נעשו כמה שגיאות, אך גם נעשתה למידה רבה, ועל כך תודה גדולה לעוסקים במלאכה. לא קלה כלל המשימה שלקחו עליהם העוסקים בבנייה, והם עושים זאת במסירות רבה. אני סמוך ובטוח שעוד תהיה למידה, וגם תעשינה עוד שגיאות, אבל כפי שפותח הדו"ח ואף מסכם, התמונה הכללית היא של פרויקט מוצלח ושל שביעות רצון כללית, הגם שתלונות ומהמורות פה ושם צצות ועוד יצוצו. הדו"ח יובא בפני ציבור החברים ויגיע אל האספה.

עוד יישמע קול חתן וקול כלה – למה עוד?

סוגיה נוספת שאנו ממשיכים להידרש אליה, היא סוגיית החתנים והכלות המגיעים להצטלם אצלנו. בשבוע שעבר פרסמתי ב"דיעות יבנה" כי ברצוננו להתחיל בהפעלת מגבלות על הצלמים המביאים את הפמליות, בשאיפה להקטין את המטרד. ניכר כי לא כל חברי יבנה חשים את המטרד באותה המידה. יש



התנועה ואנחנו

עשייה משמעותית לפני ומאחורי הקלעים / שרה עברון

שלום לכולם,

מועצת התנועה ממש בפתח, וההכנות עולות להילוך גבוה: צירים וצירות נבחרו, מנחים ומנחות מחדדים עפרונות ומחשבות, וכל מי שנדרשים להציג נושאים ולהוביל דיון עסוקים גם הם. כולנו נרגשים להגיע לעלומים, וגם שם ההכנות בעיצומן. בתוך כל זאת, ובמקביל, בסוף השבוע הנוכחי, שבת וארא, מתקיימות שתי פעילויות חשובות: סמינר חינוכי לשכבת כתה י"ב, כן גם הוא בעלומים, ושבת ראשונה משבתות העיון והנופש, בהובלת ריבה ושלמה, בכרי דשא. אירועים אלה ממשיכים לטוות את רשת קהילת הקהילות שלנו, בין היישובים, מחזקת קשרי חברות, מהווה הזדמנות ללמוד ולהחליף דעות. בהצלחה והנאה לכל המשתתפים.

קהילה מכילה - "אהדה"

אחד הערכים שחרתנו על דגלנו הוא ערך הקהילה המכילה. קהילות בהן יש מקום לכתחילה, לכולם. מכוחה של תפיסה זו התחיל מפעל קייטנות איל"ן, שהפך לתופעה כלל ארצית, מכוחה של התפיסה הזו הוקמו הבתים לחיים בקהילה לאנשים עם צרכים מיוחדים, שקיימים ביותר ממחצית מיישובי התנועה. צורת החיים הקיבוצית בה אנו מקבלים על עצמנו בבסיס אורחות החיים את הבטחת צורכיהם של אנשים עם מוגבלות לכל חייהם, היא זכות וחובה שלנו. ארגון "אהדה" הוא ארגון וותיק הפועל בתנועות הקיבוציות כבר שנים רבות. הארגון מסייע למשפחות וקיבוצים להסדיר את הבטחת צורכיהם

המשך מהעמוד הקודם

מסוכן יותר, וגם ההפרעה לסביבה גדולה יותר; ולכן הישמעות לכללים חשובה עוד יותר. תנועת מיולים בשבילי הקיבוץ מסוכנת מאוד, ובשעות הלילה גם מפריעה מאוד לדיירים בבתי הסמוכים לצירי התנועה. כלים אלו נועדו לצורכי עבודה, והשימוש בהם שלא לצורך עבודה פעמים רבות נעשה בחופזה ולא במקומות שנועדו לתנועתם, וגם לא על ידי מי שמיומנים בנהיגה בהם. מבחינת הכללים בנושא: למעט לצרכי עבודה, תנועת מיולים וקלאב-קארים שלא על הכבישים אסורה!

של אנשים עם מוגבלות לכל חייהם. "אהדה" פועלת להבטחת עתידם וחזוקתם של אנשים עם מוגבלות בתנועה הקיבוצית ובני משפחותיהם תומכת ומסייעת בהשגת הסכמים אישיים המגדירים את זכויותיהם וחובותיהם של הקיבוץ, האדם עם המוגבלות ומשפחתו, למען הבטחת כבודו ושילובו המירבי בחברה.

נציגתנו במזכירות "אהדה" מרב פלק משדה אליהו, כבר שנים רבות וזו הזדמנות להודות ולהוקיר את העשייה, בדרך כלל מאחורי הקלעים.

עדי שגיא מקיבוץ מירב היה נציגנו בהנהלת הארגון. תודה גדולה גם לעדי על פעילות ומסירות ללא ליאות בתחום זה.

בימים אלה נכנסת רויטל שפיר מקיבוץ מירב להנהלת הארגון, נאחל לה הצלחה רבה בתפקיד שהוא שליחות גדולה.

אנו מזמינים הורים נוספים להצטרף כחברים בפורום האספה הכללית של הארגון וגם סתם להתקשר ולהתייעץ במה שעל ליבם.

מרב פלק: 054-5640985, רויטל שפיר: 052-3993246

שמחים יחד עם כל עם ישראל על שובן של שלושת החטופות, מקווים ומתפללים להמשך החלטות מושכלות וטובות לשאר החטופים והחטופות ולכל עם ישראל, שולחים חיזוק לכוחות הבטחון, ומחזקים כתמיד את הפצועים, את משפחות הנופלים ואת משפחות המילואים שעדיין נושאות בנטל. שרה עברון וחברי המזכירות הפעילה

נכון ומובן שהכי נוח להגיע עם כלי הרכב עד הבית, והכי נוח להשתמש בו לעשות "סידורים", אבל נסיעה בשבילים אינה בטיחותית עבור הולכי הרגל, והרעש של המיולים בשעות הערב והלילה הוא חוסר התחשבות משוועת בזולת. אנו שוקלים להעמיד שילוט בנושא במקומות מועדים, על מנת להגביר את המודעות. אבל הכי חשוב, בואו ננסה כולנו להשתפר בנושא זה, ללא יוצאים מהכלל.

בב"ח לתו"ע



יומן השבוע

- **אספת חברים - מוצ"ש ב-21:00.**
- **מכירת "נעלי גזית" - ביום ראשון 16:00-20:00,**
בחדר האוכל.
- **סיפורה של משפחה חטופה - ביום ראשון ב-20:00**
במועדון לחבר.
- **טיול חורף מס. 2 - ימים ג'-ה'.**



אי בזה /

לאה גולדברג

אי-בָּזָה יִסְתִּימוּ מְשֻׁעוּלֵי יְגוֹנִים
וּבְפֶרֶחַ אֵילַת-הַשַּׁחַר בְּצֶהָר
יְבוֹאֲנוּ פֶתָאם רֵיחַ טַל שֶׁל גִּנִּים
מֵעוֹלָם תָּמִים-חַיִּוֶּךְ וַיִּפֶּה-תֶּאֶר.

וְתִכְבֵּד עַד מְאֹד הַפְּגִישָׁה עִם הָאוֹר.
וְהֵלֵב יִסְרֹב לְקַבֵּלוֹ בְּבִלִי חֶשֶׁד.
וּפָנָה לְלִילוֹת וְאֵין דֶּרֶךְ לַחֲזֹר
וְנִכְנָע לְשִׁמְחָה הַכּוֹבֶשֶׁת.

וְנוֹשְׁמִים עַל כְּרַחְנוֹ אֲוִיר רֶעֶן
כְּבוֹגָדִים נִקְבֵּל הַחֲדוּהַ הַשּׁוֹכַחַת
עַד נִבִּין כִּי חִיֵּינוּ הוּא זֶה הָעֵנָן
שֶׁהִיא לְבִרְכַּת הַתְּפָרַחַת.

על השירים: יצחק ברוכי

כתובת המערכת: bimkomon@gmail.com

יש לשלוח חומר עד יום רביעי ב-09:00. במקרים חריגים עד רביעי ב-16:00 - בתיאום מוקדם.